

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Krajský soud v Ostravě - pobočka v Olomouci rozhodl samosoudkyní JUDr. Martinou Radkovou v právní věci žalobce **L. L.**, bytem H. 257, V., zast. Mgr. et Mgr. Lenkou Mrázkovou, advokátkou se sídlem Legionářská 1319/10, Olomouc, proti žalovanému **Krajskému úřadu Olomouckého kraje**, se sídlem Jeremenkova 40a, Olomouc, o přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 1. 2013, č. j. KUOK 930/2013, **ve věci přestupku**,

t a k t o :

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žalovanému **se** náhrada nákladů **nepřiznává**.
- III. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Podanou žalobou se žalobce domáhal přezkoumání rozhodnutí žalovaného, označeného v záhlaví. Tímto rozhodnutím bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu Jeseník ze dne 26. 10. 2012, č. j. MJ/44181/2012. Tímto rozhodnutím byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. d) zákona č. 361/2000 Sb., kterého se žalobce dopustil tím, že dne 18. 3. 2012 v 13:15 hodin na místní komunikaci u restaurace U S. v obci V. K., okres J., řídil vozidlo značky Toyota Land Cruiser, RZ X a jako řidič

vozidla se odmítl podrobit vyšetření, zda při řízení vozidla nebyl ovlivněn alkoholem. Za tento přestupek mu byly uloženy sankce – pokuta ve výši 40.000 Kč a zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel na dobu 20 měsíců.

[2] V žalobě žalobce namítal porušení správního řádu, a to zejména tím, že skutkový stav neměl oporu ve spise a že procesním postupem byl žalobce zkrácen na svých právech. Správní orgán neprovedl žalobcem navrhované důkazy a v řízení nebylo náležitě zjištěno a prokázáno, kolik osob se ve vozidle po jeho zastavení policejní hlídkou nacházelo, nebylo náležitě objasněno, kdo řídil předmětné motorové vozidlo. Žalobce navrhoval provedení důkazů v odvolání, ale odvolací orgán je neprovedl a jeho odvolání zamítl. Žalobce navrhl v dalším řízení provést důkaz výsledkem oznamovatele M. L., jeho manželky M. L., J. V., svědků L. Š., Z. Š., R. Š., J. V., M. V., K. D., M. M. a M. Š.. Správní orgán I. stupně pochybil, když vydal rozhodnutí, aniž by věc projednal. Zrušujícím rozhodnutím žalovaného byla věc vrácena k novému projednání a rozhodnutí, ale správní orgán I. stupně pouze vydal rozhodnutí, neboť do spisu nebyly doplněny žádné nové skutečnosti, které měly vliv na rozhodnutí ve věci, pouze vypustil § 5 odst. 1 písm. g) zákona o silničním provozu. Citovanou textací žalovaný popíral, což vyvrací předposlední odstavec strany 3 rozhodnutí. Správní orgán I. stupně v rozhodnutí uvádí, že postupoval podle § 74 odst. 1 zákona o přestupcích – toto je ale v přímém rozporu s tím, co je uvedeno v odůvodnění rozhodnutí. Pochybnosti o tom, zda tedy správní orgán I. stupně věc projednal či nikoliv, zda proběhlo ústní jednání či nikoliv, zůstávají. Dále žalovaný nesprávně uzavřel, že správní orgán I. stupně nepochybil, když nepostupoval podle § 36 odst. 3 správního řádu. Žalovaný nesprávně uzavřel, že správní orgán I. stupně správně vyhodnotil závažnost spáchaného přestupku a náležitě odůvodnil uložení sankce. Podle žalobce byla uložena sankce v nepřiměřené výši a nebyla zohledněna všechna zákonná kritéria v jejich žádoucí podrobnosti. Žalobcem navrhl zrušení napadeného rozhodnutí podle § 78 a § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s., neboť napadené rozhodnutí trpí vadou řízení, když skutkový stav, který vzal správní orgán za základ napadeného rozhodnutí, vyžaduje zásadní doplnění.

[3] Žalovaný k žalobním námitkám uvedl, že jsou nedůvodné. Ač žalobce namítá porušení správního řádu, včetně nedostatečně zjištěného skutkového stavu, spisový materiál prvostupňového správního orgánu prokazuje opak. Žalobce si je zřejmě vědom skutečnosti, že může namítat ke své obhajobě jakékoliv skutečnosti, ač jsou či nejsou ve spisovém materiálu prokázány, což v daném případě zcela zjevně učinil. Tyto námitky jsou částečně totožné s námitkami, které žalobce uváděl v odvolání a byly v rozhodnutí o odvolání řádně posouzeny a vyvráceny. Žalovaný se vypořádal s návrhy učiněnými v odvolání, konkrétně s návrhem na výslech navrhovaných svědků, kdy tyto návrhy v souladu s § 52 správního řádu zamítl jako nadbytečné a tento závěr poté odůvodnil. Námitku žalobce, že žalovaný nezjišťoval při projednávání přestupků, kolik lidí bylo v době kontroly v motorovém vozidle, považoval žalovaný za klasickou ukázkou, jak odklonit šetření od podstatných důkazů k prokazování marginálních skutečností, které nemají přímý vliv na projednávanou věc. Předmětem přestupku nebyla skutečnost, že se ve vozidle nacházelo více lidí, než je ze zákona dovoleno, ale skutečnost, že se žalovaný jako řidič motorového

vozidla odmítl podrobit vyšetření, zda při řízení vozidla nebyl ovlivněn alkoholem. To, že vozidlo řídil žalobce, bylo dle názoru žalovaného dostatečně prokázáno. K námitce porušení § 36 odst. 3 správního řádu poté, co správnímu orgánu I. stupně byla věc po odvolacím řízení vrácena, žalovaný uvedl, že tato námitka je nedůvodná, neboť prvostupňový správní orgán neprováděl žádné nové dokazování, do spisu nebyly dodány žádné nové podklady, tudíž jakékoliv další seznamování s podklady pro rozhodnutí by bylo nadbytečné, neboť by se jednalo o duplicitní úkon. Jelikož se žalovaný s námitkami žalobce vypořádal v dostatečném rozsahu již ve svém, žalobou napadeném, rozhodnutí, odkázal se na ně, neboť nepovažoval za nezbytné uvádět totožnou argumentaci ve vyjádření k žalobě. Žalovaný poukázal na skutečnost, že způsob chování žalobce během celé kontroly prováděné Policií ČR zcela zřejmě poukazuje na vztah žalobce k respektování zákonnosti, které se následně tak mohutně dovolává. Na tuto skutečnost poukázal žalovaný z důvodu posouzení „věrohodnosti“ osoby žalobce a tím jeho argumentace. Podle žalovaného ze spisového materiálu obou správních orgánů je zcela zřejmé, že námitky žalobce jsou nedůvodné, a proto navrhl, aby soud žalobu zamítl jako nedůvodnou.

[4] V replice žalobce upřesnil své žalobní žádání v tom smyslu, že pokud by soud dospěl k závěru, že napadené rozhodnutí žalovaného není nezákonné, navrhl podle § 78 odst. 2 s. ř. s., aby soud pro zjevně nepřiměřenou výši moderoval uložený trest snížením v rámci zákonných mezí. Sankce zákazu činnosti v délce 20 měsíců je pro žalobce likvidační. Žalovaný nepřihlédl k žalobcem tvrzené skutečnosti, že žalobce je profesí automechanik, který má v popisu práce jednak přípravu vozidel na soutěžní závody, ale též opravu řadových vozidel, dopravování vozidel svým zákazníkům, odstavování vozidel apod. a je zřejmé, že k výkonu svého povolání žalobce nezbytně potřebuje řidičské oprávnění. Trest zákazu činnosti v délce 20 měsíců by prakticky představoval likvidaci jeho dosavadní živnosti. Žalobce nemá jinou možnost výdělku, neboť i získané vzdělání odpovídá jeho současné profesi. V Olomouckém kraji, kde žalobce žije, míra nezaměstnanosti mužů dosáhla na konci března 2013 hranice 10,7 %, žalobce odkázal na webovou stránku Českého statistického úřadu. Na Jesenicku a Šumpersku jde o druhý nejvyšší podíl nezaměstnaných osob v České republice. Na Jesenicku dosahovala v únoru tohoto roku nezaměstnanost 13,7 %. Žalobce má zákonnou vyživovací povinnost vůči svým dvěma studujícím dětem, kterou dosud řádně plnil a plní (syn je narozen v roce 1994, měsíční výživné po dohodě rodičů činí 4.000 Kč; dcera narozená v roce 2000 žije s žalobcem v domácnosti). Ztráta výdělkových možností by se odrazila na jeho možnostech stran vyživovací povinnosti. Trest zákazu činnosti v délce 20 měsíců a výše peněžitě sankce 40.000 Kč by tak měla negativní dopad nejen na žalobce, ale rovněž na jeho rodinu – děti, které jsou výživou na otce odkázány. I tyto skutečnosti by měl soud při úvahách o výši uložené sankce vzít v úvahu. K vyjádření žalovaného žalobce uvedl, že předmětem přestupkového řízení bylo vypořádat se s tím, zda žalobce v postavení obviněného naplnil znaky skutkové podstaty § 125c odst. 1 písm. d) zákona č. 361/2000 Sb. Pro toto posouzení bylo a je nezbytné nejprve zjistit, zda se vůbec na žalobce vztahovala povinnost podrobit se na výzvu policistů vyšetření, zda při řízení vozidla nebyl ovlivněn alkoholem. Žalobce má za to, že postupem rozhodujících orgánů toto náležitě objasněno nebylo. Žalobce může na svou obranu uvést vše, co považuje v dané věci za podstatné a rozhodující.

Žalovaný nesprávně dovodil, že žalobcova obrana je „klasickou ukázkou jak odklonit šetření od podstatných důkazů k prokazování marginálních skutečností“. Tímto přístupem by bylo možné dospět až k absurdním závěrům. Nepřiléhavé je také hodnocení žalovaného, že by soud měl při posouzení věrohodnosti žalobce a jeho argumentace přihlídnout k respektování zákonnosti ze strany žalobce, hodnocené však toliko na základě jeho chování během kontroly prováděné zasahujícími policisty. Žalobce je bezúhonný člověk, vedoucí řádný život, s velmi dobrou pověstí ve svém okolí – úsudek ohledně jeho respektu k zákonu nelze vyvozovat pouze z chování při silniční kontrole, přičemž je patrně běžné, že ne všichni kontrolovaní snaživě s Policií spolupracují a vítají to, že jsou kontrolováni. Žalobce trvá na tom, že vozidlo neřídil a v předcházejícím správním řízení ani nebylo prokázáno, že by tomu tak bylo. Námitky stran řádného neobjasnění skutkového stavu uplatnil žalobce vícero, žalovaný však tyto námitky opakovaně zužuje toliko na to, že ve vozidle bylo dle tvrzení žalobce více osob. Vozidlo mohl koneckonců řídit i M. Š., který si mohl během toho, co se policisté soustředili na žalobce vzdalujícího se od vozidla, přesehnout na sedadlo spolujezdce. Tímto chce žalobce poukázat na to, že pokud policie neviděla, kdo vozidlo řídil, a ani svědci nepotvrdili, že by vozidlo řídil žalobce, navíc jedinou únikovou cestu z vozidla byly dveře na straně řidiče (žalobce tyto dveře pro opuštění kabiny vozidla použít musel), pak nelze uzavřít, že by bylo v řízení prokázáno, že žalobce byl osobou povinnou podrobit se vyšetření. Nelze rezignovat na důsledné objasnění skutkového stavu s jednoduchým a kdykoliv uplatnitelným odůvodněním, že dokazování směřuje k objasňování marginálií. Prvostupňový orgán byl patrně v časové tísní a snažil se co nejrychleji poté, co mu byla věc vrácena po rozhodnutí žalovaného, rozhodnout. Pak ale měl nastoupit korektiv v podobě zásahu žalovaného, který však dle názoru žalobce v daném případě selhal.

[5] Krajský soud v Ostravě - pobočka v Olomouci přezkoumal napadené rozhodnutí podle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále „s. ř. s.“) v mezích žalobních bodů a při přezkoumání rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 a 2 s. ř. s.), tedy ke dni 7. 1. 2013 – s přihlédnutím ke specifikům daného řízení, popsáním v další části rozsudku.

[6] Ve vztahu k žalobním námitkám zjistil ze správního spisu soud následující.

[7] Podle oznámení přestupku žalobce při zjištění, že je od kamenného mostu u restaurace U Sysla pronásledován vozidlem Policie ČR v barevném provedení se zapnutým výstražným světlem modré barvy, se snažil velkou rychlostí hlídce ujíždět po asfaltové komunikaci a po ujetí 650 m vozidlo zastavil, vystoupil ze dveří u místa řidiče ven a začal utíkat pryč; po zákonné výzvě „Stůj, policie“, dané pronásledující hlídkou, se ve vzdálenosti 15 m od vozidla zastavil a vyčkal na hlídku, které předložil doklady potřebné pro řízení vozidla. Jelikož jevil zřetelné známky požití alkoholu, a to z dechu, postoje, gestikulace a hovoru, byl vyzván k provedení dechové zkoušky přístrojem Dräger za účelem zjištění přítomnosti alkoholu v krvi, kterou bezdůvodně odmítl. Bezdůvodně odmítl lékařské vyšetření spojené s odběrem krve, na které byl hlídkou rovněž vyzván. Řidiči byla další jízda v 13:30 hodin zakázána, přičemž mu řidičský průkaz byl ponechán. Ve vozidle byla zjištěna jedna osoba sedící na straně

spolujezdce, a to M. Š., který rovněž jevil známky požití alkoholu. Vozidlo bylo namísto žalobcem předáno osobě R. T., který se na toto místo dostavil na základě telefonické žádosti žalobce. Uvedené vozidlo bylo svědky zaregistrováno téhož dne v době od 12 hodin do 13:15 hodin, kdy projíždělo obcí velkou rychlostí, vjíždělo na soukromé pozemky a projíždělo koryto řeky Vidnávky. Řidiče ve vozidle někdo z nich nepoznal, jelikož do vozidla není dobře vidět. O tomto jednání bylo na Obvodní oddělení Policie Javorník v 12:55 hodin přijato telefonické oznámení.

[8] Podle záznamu o vyzvání k dechové zkoušce se žalobce do tohoto formuláře odmítl podepsat. Ve vyjádření osoby podezřelé z přestupku žalobce hůře čitelným písmem uvedl, že automobil skládal z vozíku a vozidlo neřídil a toto vyjádření podepsal.

[9] Ve vysvětlení dne 22. 3. 2012 žalobce uvedl, že předmětné vozidlo připravuje pro OFF ROAD CENTRUM s. r. o. Praha ve své dílně a dne 18. 3. 2012 vyjel z místa bydliště společně s Miroslavem Šťastným, kde v servisu u pana K. poseděli a popili nějaký alkohol. V 13:10 hodin odjízďeli zpět k domovu, ale žalobce neřídil. Ve vozidle byl společně s žalobcem M. Š. a ještě další osoba, která vozidlo řídila a kterou odmítl jmenovat, jelikož se jedná o osobu blízkou. Před kamenným mostem u restaurace U S. narazili na hlídku policie a osoba, která zrovna řídila, začala z žalobci neznámých důvodů před policií ujíždět a zastavila s vozidlem až ve svahu vedle domu pana K.. Jelikož vozidlo je pouze dvoudílné, řekl žalobce této osobě, aby se schovala v zadní části vozidla a žalobce zatím vyskočil a utíkal, na výzvu policie zastavil a vrátil se zpět. Útěkem se snažil žalobce zamaskovat přítomnost další osoby ve vozidle. K alkoholu žalobce uvedl, že u pana K. vypil pouze jedno pšlittrové pivo a dechovou zkoušku, jakož i lékařské vyšetření na zjištění přítomnosti alkoholu v krvi odmítl, jelikož neřídil a nepovažoval to za důležité.

[10] Podle úředního záznamu Policie ČR ze dne 18. 3. 2002 ve vozidle na místě spolujezdce byl zjištěn a ztotožněn M. Š., který jevil známky značné opilosti. Chtěl vystoupit z vozidla, ale nemohl otevřít dveře na své straně. Z tohoto důvodu se snažil přelézt na stranu řidiče a odtud ven. Jelikož vozidlo je upraveno pro závodní účely, to znamená, že vnitřek vozu je vyztužen silným rámem a opatřen ochrannými sítěmi, nebyl schopen sám na stranu řidiče přelézt, a proto požádal hlídku o pomoc. Ta mu z vozidla pomohla vystoupit ven. V dané věci sdělil, že jej žalobce svezl, aby mu ukázal, jakou zátěž vozidlo vydrží. Tuto projížděku prováděli na přilehlých cestách, pozemcích a zkoušeli projet koryto řeky Vidnávky. Po tomto sdělení se omluvil a ještě před příjezdem R. T. odešel pryč. Prohlídkou vozidla žádná jiná osoba již zjištěna nebyla. V úředním záznamu je zaznamenáno vysvětlení M. L., M. L., J. V., L. Š., Z. Š., R. Š., J. V., M. V., K. D. a M. M.. Ani jeden ze svědků neviděl dovnitř vozidla a nepoznal řidiče a jeho spolujezdce.

[11] Podle evidence řidičů o přestupcích má žalobce tři záznamy, včetně zaznamenaného zákazu činnosti z roku 2005.

[12] Podle protokolu o projednání přestupku žalobce uvedl, že vozidlo v té chvíli neřídil, z místa řidiče vystupoval, protože to byla jediná úniková cesta z vozidla,

překračoval řidiče. Dále odmítl vypovídat a uvedl, že neví, co by k tomu dodal. K dotazu správního orgánu uvedl, že odmítá říct, kdo byl ve vozidle, protože ta byla osoba blízká. Na dotaz správního orgánu uvedl, že utíkal, protože chtěl zamaskovat, že ve vozidle je více osob, než může být a nemůže říct, kolik osob ve vozidle bylo. Dechovou zkoušku odmítl, protože auto neřídil a nepovažoval to za důležité. Svědka M. Š. zná, je to jeho strýc, vídají se dvakrát za týden. K výsledku svědků žalobce neměl co dodat.

[13] Svědek M. Š. ve své výpovědi uvedl, že byli ve vozidle dva, že ho brali jako stopaře, šel z oslavy, byl u známého, pana K., který má servis. Kvůli opilosti si nic nepamatuje a nemá k věci co říct. Určitě vozidlo neřídil, nechali ho sedět v autě a pak mu pomohli policisté ven a poslali ho domů.

[14] Policista prap. K. B. ve své svědecké výpovědi uvedl, že byli povoláni na oznámení, že po obci jezdí po silnici a po místním potoku terénní automobil a ohrožuje lidi. Podle popisu vozidla oznamovatelem potkali proti nim jedoucí popisované vozidlo, které chtěli zastavit a provést kontrolu. Když se policisté blížili k vozidlu, zpomalilo, pak se prudce rozjelo, přejelo most. Policisté zapnuli výstražná modrá světla a vozidlo pronásledovali, bylo stále na dohled, na účelové cestě, která je zarostlá, asi po 20 metrech zastavilo. Policisté zastavili tak, aby viděli na dveře řidiče, odtud vyskočil žalobce a začal utíkat po účelové cestě, poté na výzvu zastavil. Žalobce byl vyzván k dechové zkoušce, jelikož jevil známky podnapilosti. K dechové zkoušce žalobce policisté vyzývali několikrát oba dva. Žalobce argumentoval, že vozidlo neřídil, jen vozidlo sundával z vozíku, přitom se žádné vozidlo ani vozík na místě nacházely. Byl vyzýván i k lékařskému vyšetření, což také odmítl. Určitě ho vyzývali oba policisté a nikdo jiný z vozidla neodešel kromě řidiče. Ve vozidle na straně spolujezdce seděl M. Š., který tam po celou dobu seděl a na nic nereagoval. Až po nějaké době se snažil z vozidla dostat ven, nemohl se z vozidla dostat, a tak mu policisté pomáhali ze strany řidiče. M. Š. jevil známky silné opilosti a uvedl, že mu žalobce chtěl ukázat, co auto umí a pak odešel. Když žalobce utíkal, vozidlo začalo popojíždět zpět k cestě, proto se v ten moment svědek díval do auta, a nikdo ve vozidle kromě pana Š. nebyl. To svědek viděl, když pomáhali panu Š. ven z vozidla. Žalobce se nesnažil spolupracovat, byl arogantní. K výslovnému dotazu správního orgánu, zda byla ve vozidle nějaká další osoba, svědek uvedl, že ve vozidle nikdo nebyl.

[15] Svědek prap. D. B. vypověděl, že asi kolem 13. hodiny přijali oznámení, že v obci Velká Kraš jezdí terénní vozidlo a jeho jízda je nebezpečná, a proto jeli na místo věc ověřit. Dohledali oznamovatele, který řidiče neviděl, ale vozidlo jezdilo kolem jeho domu, a dokonce v korytě potoka. To místo v korytě svědkům ukázal, a byly tam jasné a zřetelné stopy vjetí z jedné strany do koryta. Pod restaurací U Sysla je most, tam žalobce potkali, jako řidič je viděl, zpomalil, musel poznat, že jsou policisté, vozidlo bylo v policejních barvách. Policisté chtěli vozidlo zastavit, ale řidič přidal plyn během krátké chvíle, pokračoval ke koupališti. Policisté ho pronásledovali, zapnuli výstražné zařízení na vozidle. Žalobce se jim snažil ujet cestou, která byla pro policejní vozidlo nesjízdňná, ale pak zastavilo asi po 20 nebo 30 metrech a z místa řidiče vystoupila osoba a dala se na útěk. Policisté vozidlo dojeli

a vyzvali osobu, aby se zastavila, ta se zastavila, otočila k nim a svědek v něm poznal osobu žalobce, se kterým se setkal pracovně, protože žalobce je mechanik. Policistům se zdálo, že žalobce byl v podnapilém stavu – podle vizáže, postoje, gestikulace, mluvy, proto ho vyzvali k dechové zkoušce a toto žalobce odmítl. Svědek přesně nevěděl, kdo žalobce vyzýval k dechové zkoušce, možná i on sám. Vyzýval ho k dechovému měření alkoholu v krvi. To žalobce odmítl, pro policisty neuvedl žádný důvod. Byl upozorněn, že když odmítne dechové měření, musí ho policista vyzvat k lékařskému vyšetření, což provedl a žalobce odmítl i toto. Svědek uvedl, že si to vše přesně již nepamatuje, ale žalobce byl vyzván určitě, jak k dechovému měření, tak k lékařskému vyšetření. Výzvy trvaly odhadem 10 minut. Žalobce při výzvě k předložení dokladů uvedl, že má doklady ve vozidle. Tam zjistili, že na místě spolujezdce sedí další osoba a kontrolou zjistili, že to byl pan Š.. Další osoba ve vozidle nebyla. Policisté viděli vystupovat z místa řidiče pouze žalobce, nikdo jiný z vozidla nevystoupil. Toto vozidlo měli pořád na dohled a pod kontrolou. V průběhu toho všeho byla komunikace žalobce s policisty arogantní, ale dalo se s ním domluvit. Žalobce tvrdil, že vozidlo neřídil, že ho právě stáhl z přívěsného vozíku. Žádné jiné vozidlo ani vozík v místě se nenacházely. Žalobce dále tvrdil, že vozidlo vůbec neřídil. Na dotaz policistů ohledně alkoholu jim sdělil, že vypil přibližně 2 piva někdy v dopoledních hodinách. Po odmítnutí všech vyšetření mu policisté zakázali další jízdu, protože z jejich pohledu byl řidič. Vozidlo mělo technickou kontrolu, bylo řádně přihlášené, a proto nebyl důvod toto vozidlo odstavit. Žalobce uvedl, že si zavolal svého právníka a mobilem volal neznámé osobě, na místo přišel pan T. a uvedl, že právní vzdělání nemá, není právník, že je známý žalobce. Na dotaz policistů uvedl, že vozidlo je schopen odvést, alkohol nepožil, vozidlo odvezl. Na dotaz obviněného, zda v dané chvíli viděl, že by řídil on, svědek odpověděl, že poprvé, když spatřili vozidlo asi na 50 m, řidiče nezaregistroval, řídil a věnoval se provozu vozidla. Pak to šlo všechno rychle, jeli na úzké uličce vyšší rychlostí a věnoval se řízení, ale vozidlo měli po celou dobu dohled, a když vozidlo zastavilo a policisté ho dojeli, zřetelně viděli, že z místa řidiče vystoupila jedna osoba a tuto ztotožnili jako žalobce. Žalobce se dal na útěk ve směru jízdy vozidla a po výzvě svědek poznal a ztotožnil žalobce, další osoba tam prostě nebyla. Na dotaz, kterými dveřmi opustil M. Š. vozidlo, svědek odpověděl, že pan Š. seděl na místě spolujezdce a už od pohledu jevil známky opilosti a sdělil, že se není schopen sám z vozidla dostat. Uvedl, že se dveře spolujezdce nedaly otevřít, dostal se nějak na místo řidiče za přítomnosti policistů, a jelikož vozidlo bylo upraveno vyztuženým rámem, měl velké problémy se přes něj dostat ven. Takže policisté mu pomohli, dokonce i žalobce asistoval a pan Šťastný se dostal ven dveřmi z místa řidiče. Pan Š. vystoupil zhruba po 20 minutách od zastavení vozidla a po celou dobu seděl ve vozidle.

[16] Správní orgán I. stupně v rozhodnutí o přestupku dospěl k závěru, že spáchaný přestupek byl zcela spolehlivě zjištěn a prokázán a odkázal na oznámení o přestupku, které žalobce podepsal a vyjádřil se do něho, dále odkázal na podání vysvětlení a na výpovědi žalobce a svědků při ústním jednání. Svě tvrzení, že ve vozidle byla osoba blízká a utíkal pro to, že chtěl zamaskovat, že ve vozidle je více osob a dechovou zkoušku odmítl, protože auto neřídil, ničím nepodložil. Navíc jeho výpovědi se rozcházejí, když do oznámení přestupku uvedl, že vozidlo neřídil, ale

nakládal z vozíku a při dalších výpovědích uváděl, že vozidlo řídila osoba blízká. Tvzení žalobce nepotvrdil ani svědek M. Š., protože uvedl, že ve vozidle byli dva a že kvůli své opilosti si na nic nepamatuje, takže mu správní orgán tvrzení o dvou osobách ve vozidle neuvěřil. Správní orgán I. stupně odkázal na svědecké výpovědi policistů, kteří shodně podrobně popsali skutkový stav, a tyto svědky považoval za věrohodné, protože jejich výpovědi jsou ve vzájemném souladu, konzistentní a neliší se v žádném detailu. Jedná se o veřejné osoby, které pouze vykonávají své povolání a nemají zájem na výsledku řízení.

[17] V odvolání žalobce namítal, že nebylo zjištěno, kolik osob se ve vozidle po jeho zastavení policejní hlídkou nacházelo a že správní orgán své rozhodnutí opřel pouze o to, že viděli žalobce, jak po zastavení vozidla utíkal od vozidla pryč. Nebylo zjištěno, zda policisté při poskytnutí pomoci M. Š. vůbec nahlédli do zadní části automobilu, zde se mohl skrývat nezjištěný počet osob. Ani z úředního záznamu nevyplývá, zda policisté vozidlo skutečně ohledali ve smyslu zjištění počtu přítomných osob. Navíc oznamovatelé J. a M. V. aj. V. uvedli, že řidiče nepoznali, jelikož do vozidla moc vidět není, ale uvedli, že ve vozidle byly dvě osoby. Tyto výpovědi jsou rozporné. Na základě provedených důkazů nemohl správní orgán dojít k závěru, že ve vozidle byl pouze žalobce a M. Š.. Dále nebylo prokázáno, že vozidlo řídil žalobce. Ve správním řízení nebylo s potřebnou jistotou zjištěno, zda žalobce řídil vozidlo v době bezprostředně předcházející zastavení vozidla, stejně jako v době oznámení údajně páchaného přestupku, v době po oznámení v době údajné „honičky“ s policejním vozidlem. Bylo potvrzeno, že úniková cesta byla pouze dveřmi ze strany řidiče a nebylo prokázáno, že osoba, která využila této únikové cesty, musí být nutně osobou, která vozidlo skutečně řídila. Pokud do vozidla nebylo vidět, policisté měli prohledat jeho interiér a pokud šlo o „divokou jízdu“, měla policie vozidlo prohledat, zda v něm není někdo zraněn. Navíc žalobce nebyl upozorněn na ukončení dokazování a poučen o možnosti vyjádřit se k podkladům rozhodnutí ani navrhopvat provedení dalších důkazů. Ve vztahu k žalobě konečně žalobce namítal i nepřezkoumatelnost rozhodnutí.

[18] Rozhodnutím žalovaného ze dne 17. 9. 2012 bylo rozhodnutí o přestupku zrušeno z důvodu namítaného nedostatečného odůvodnění sankce.

[19] V odvolání žalobce namítal, že nebylo zjištěno, kolik osob se ve vozidle po jeho zastavení policejní hlídkou nacházelo, že úřední záznam Policie ČR oznámení přestupku nemůže sloužit jako důkaz ve správním řízení, že ve správním trestání nelze břemeno tvrzení a břemeno důkazní přenášet na osobu obviněnou z přestupku (žalobce nepodložil ničím své tvrzení – strana 2 a 3 rozhodnutí o přestupku), výpovědi žalobce byly po celou dobu konzistentní – od počátku uváděl, že motorové vozidlo neřídil, a proto není povinen se podrobit vyšetření ke zjištění, zda není ovlivněn alkoholem. Správní orgán nesprávně uzavřel, že výpovědi žalobce se rozcházejí a s poukazem na to jeho výpovědi pak hodnotil jako nevěrohodné a tím porušil principy správného logického usuzování. Podle správního orgánu I. stupně výpověď svědka M. Š. nepotvrdila tvrzení žalobce, stejně tak lze dospět k závěru, že jeho výpověď tvrzení žalobce nevyvrátila. Ba co víc, tato výpověď nevedla ke zjištění, že žalobce předmětné motorové vozidlo řídil. Svědeckou

výpověď M. Š. tedy správní orgán I. stupně nevyhodnotil správně, neboť nepostupoval v souladu se zásadou *in dubio pro reo*. Policisté zasahující na místě byli osobami odlišnými od svědka, vystupovali v rámci svého povolání a byli samotnými aktéry. Pokud správní orgán policisty vyslechl jako svědky, měl náležitě zvážit hodnotu jejich svědecké výpovědi a toto náležitě odůvodnit. Žalobce se neztotožnil s názorem správního orgánu I. stupně, že výpovědi policistů jsou věrohodné z důvodu, že jsou ve vzájemném souladu, konzistentní a nelišily se v žádném detailu a že se jedná o veřejné osoby, které pouze vykonávají své povolání a nemají zájem na výsledku řízení. Zjištění při zásahu policisté zahrnuli do záznamu o oznámení přestupku a dodatečnou svědeckou výpověď mohou svá původní zjištění dotvářet, *dovysvětlovat*. Sám svědek D. B. ve své výpovědi uvedl, že neviděl, že by předmětné vozidlo řídil žalobce, s tím se správní orgán I. stupně nijak nevypořádal. Podle žalobce správní orgán výsledkem zasahujících policistů toliko *zprocesňoval* skutečnosti uvedené v oznámení přestupku ze dne 2. 4. 2012 – takový důkaz by byl procesně nepřijatelný v trestním řízení podle nálezů Ústavního soudu sp. zn. II. ÚS 2014/07 a sp. zn. II. ÚS 268/03. Ani z úředního záznamu ze dne 18. 3. 2012 nevyplyvá, zda policisté vozidlo skutečně ohledali ve smyslu zjištění počtu přítomných osob. Oznamovatelé do vozidla neviděli, ale přitom uvedli, že ve vozidle byly dvě osoby. Ani v novém rozhodnutí o přestupku nebylo prokázáno, že vozidlo řídil žalobce, nebylo zjištěno, zda žalobce řídil vozidlo bezprostředně před zastavením a osoba, která využila únikové cesty dveřmi ze strany řidiče, byl žalobce. Vozidlo nebylo v tu chvíli ohledáno. Žalobce navrhl důkaz výsledkem osob vyjmenovaných v žalobě a M. Š.. Správní orgán pochybil, když vydal rozhodnutí, aniž by věc projednal, ačkoliv mu k tomuto projednání byla vrácena, rozhodnutí je nicotné, pokud nenavazuje na řízení, ke kterému byl správní orgán povinen. Dále žalobce brojil proti tomu, že správní orgán nepostupoval podle § 36 odst. 3 správního řádu a žalobce se nemohl vyjádřit k podkladům rozhodnutí, měl být poučen o možnosti navrhnout důkazy. Podle žalobce mělo proběhnout ústní jednání, žalobce nebyl k ústnímu jednání po zrušení prvního rozhodnutí o přestupku předvolán a není zřejmé, jestli takové jednání proběhlo. Přitom v nepřítomnosti obviněného z přestupku lze věc projednat jen tehdy, jestliže odmítne, ač byl řádně předvolán, se k projednání dostavit nebo se nedostaví bez náležité omluvy nebo důležitého důvodu. Nelze přisvědčit správnímu orgánu, že žalobce jednal úmyslně, protože žalobce odmítl vyšetření s poukazem na to, že motorové vozidlo neřídil, opak nebyl v řízení prokázán. Správní orgán zcela pominul komplexní posouzení osoby pachatele, jeho profese a to, že poskytoval v řízení součinnost, nevyhýbal se mu. Správní orgán se nezabýval aplikací § 5 odst. 1 písm. g) zákona o silničním provozu. Žalobce namítl nepřezkoumatelnost rozhodnutí.

[20] V napadeném rozhodnutí se žalovaný ztotožnil se skutkovým i právním závěrem prvoinstančního správního orgánu a tím, že vzal za podklad svého rozhodnutí svědecké výpovědi zasahujících příslušníků Policie ČR, a to ve vzájemné souvislosti s ostatními podklady jimi pořízenými, které prokázaly dobu, místo, protiprávní jednání žalobce, který při řízení vozidla byl poté, co se snažil zastavující hlídce policie ujet a následně i utéct, bezprostředně kontrolován a fyzicky ztotožněn. Na podkladě toho je pak možno dospět k jednoznačnému závěru prokazujícímu odpovědnost žalobce z daného jednání, když na základě uceleného řetězce „přímých

i nepřímých“ důkazů tyto tvoří ucelený, logicky provázaný důkazní řetězec, v němž žádný důkaz nezpochybňuje pravost, věrohodnost a přesvědčivost důkazů ostatních. Důkazy takto získané a podpořené dalšími podklady dokumentující přestupkové jednání žalobce jsou bezesporu přesvědčivými a spolehlivě zjištěnými důkazy ve smyslu § 50 a § 51 správního řádu. Postup správního orgánu I. stupně v duchu dikce citovaného ustanovení shledal žalovaný správným, když tento orgán provedl důkazy potřebné ke zjištění stavu věci ve smyslu § 52 správního řádu v návaznosti na § 3 správního řádu, jak vyplynulo z obou svědeckých výpovědí zasahujících policistů, vozidlo bylo po celou dobu pronásledováno až po jeho zastavení a dohled jedinou osobou, která z vozidla po zastavení vystoupila, a to dveřmi na straně řidiče, byl právě žalobce. Další osoba zjištěná ve vozidle bezprostředně poté byl M. Š., který v té době seděl na místě spolujezdce. Ten nebyl schopen z místa spolujezdce vystoupit, kdy dveře od spolujezdce nešly otevřít, a proto mu oba policisté při výstupu pomáhali při tomto úkonu, kdy policisté byli i fyzicky ve vozidle, žádná jiná osoba nebyla ve vozidle nalezena. Tvzení žalobce, že se ve vozidle mohl skrývat nezjištěný počet osob a že on sám vozidlo neřídil, považoval za žalovaný za chabou obhajobu, která nemá ve zjištěném stavu oporu a je zřejmou snahou žalobce zpochybnit zjištěný stav a vyvinít se ze svého jednání. Důkazní stav je *podpůrně podpořen* oznámením přestupku a úředním záznamem, které tyto rozhodné skutečnosti obsahují a upevňují tak sílu a věrohodnost svědecké výpovědi obou policistů. Zmiňované listiny byly dalším podkladem pro rozhodnutí, nikoliv důkazem. Skutkový stav věci umocňují další zjištění. Žalovaný citoval z oznámení přestupku a vyjádření žalobce (*automobil Toyota ... jsem skládal z vozíku u pana K. ve V. K. na servis. Vozidlo jsem neřídil*), tato skutečnost pak vyplynula i ze svědeckých výpovědí obou policistů a stejně tak tato informace byla obsahem úředního záznamu ze dne 18. 3. 2012. Tvzenou skutečnost, že žalobce vozidlo neřídil, pak poprvé uvedl až v rámci podání vysvětlení před policejním orgánem 22. 3. 2012 s tím, že ve vozidle byla mimo spolujezdce M. Š. ještě další osoba, která vozidlo měla řídit. V rámci ústního jednání před správním orgánem pak za řidiče vozidla označil žalobce osobu blízkou. Z uvedeného je tak zřejmé, že žalobce svá tvrzení takto sám rozporoval. Tento rozpor byl shledán i mezi výpovědí žalobce a výpovědí svědka Š. jakožto spolujezdce z vozidla. Jak vyplynulo ze svědecké výpovědi M. Š., tento do vozidla přistoupil v K. jako stopař, když se vracel z oslavy od svého známého J. K.. Naopak žalobce ve svém prvotním podání vysvětlení před policejním orgánem 22. 3. 2012 uvedl, že s vozidlem jel z místa bydliště společně se svědkem Š. směrem do Š. a následně zpět přes pole a les na H. do V. K. do servisu u K., kde popíjeli alkohol. A odtud pak žalobce odjel spolu se Š. a další osobou, která vozidlo řídila. Na základě uvedeného tak lze jen dovozovat účelovost obhajoby žalobce, která nemůže za daného stavu obstát. Naopak, verze předkládané žalobcem byly vyvráceny na základě zjištěného důkazního stavu. Tudíž i výtka žalobce směřující vůči důkaznímu břemenu, ležícímu na straně správního orgánu, je neopodstatněná. Ba naopak, správní orgán tento důkazní stav *ustál* a na základě provedených důkazů jen upevnil. K námitkám na postavení svědka zasahujících policistů žalovaných odkázal na § 55 odst. 1 správního řádu, podle kterého každý, kdo není účastníkem, je povinen vypovídat jako svědek. Oba zasahující policisté byli jako svědci poučeni podle § 55 odst. 2 až 5 správního řádu, a tudíž důkaz takto provedený důkaz je svědeckou výpovědí podle citovaného ustanovení. K otázce věrohodnosti výpovědí policistů se

žalovaný ztotožnil se správním orgánem I. stupně. Z obsahu spisu nebylo prokázáno, že by policisté postupovali vůči žalobci zaujatě, ostatně ani on sám si na jejich jednání nestěžoval. Dále žalovaný odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 9. 2007, č. j. 4 As 19/2007 – 114. Svědecké výpovědi se shodují s ostatními podkladovými listinami ve spise. Výpovědi oznamovatelů sloužily jako vodítko v dalším postupu policejního orgánu a nebyly již použity jako důkazy. Žádná z osob prezentovaná v předkládaném odvolání, potažmo obsažená v úředním záznamu s ohledem na poskytnutou informační hodnotu pak nebyla jako svědek slyšena. Ve vztahu k provedeným důkazům by bylo neúčelné a nadbytečné takto zjištěné informace dále vyhodnocovat, když správní orgán I. stupně provedl takové důkazy, které byly potřebné ke zjištění stavu věci. I přesto žalovaný konstatoval, že samotná skutečnost, kdy dotyční svědci řidiče nepoznali, ale uvedli, že ve vozidle byly dvě osoby, se sama o sobě nevylučuje, ba naopak, umocňuje stav, jenž byl vzat za prokázaný. Jakékoliv pochybnosti byly rozptýleny na základě svědeckých výpovědí zasahujících policistů, kteří bezpochyby potvrdili, že v době bezprostředně předcházející zastavení vozidla a následně po jeho zastavení byly v tomto vozidle pouze dvě osoby, a to žalobce a spolujezdec Š.. Samotná skutečnost, že dveře od vozidla nešly otevřít a žalobce musel vystoupit na straně řidiče, jen potvrzuje fakt, že jakákoliv další osoba ve vozidle by musela užít k vystoupení právě tento únikový východ, aby se z vozidla dostala, stejně tak, jak to učinil žalobce i spolujezdec Š.. Nelze ani odhlédnout od faktu, že spolujezdec Š. nebyl vzhledem ke svému stavu schopen vystoupit sám a k tomu došlo až za pomoci policistů. Tato skutečnost pak současně i vyvrací žalobcem předkládané, že policisté neprovedli prohlídku prostoru vozidla, zda se v tomto nenachází další osoba, když z uvedeného je patrné, že policisté museli už při tomto úkonu do vozidla fyzicky nahlížet, což potvrdili. Uvedená zjištění jsou do rozsahu a hodnoty tak zásadního charakteru a síly, že jen vyvrací obhajobu žalobce o třetí fiktivní osobě, jež měla být ve vozidle a měla proto i řídit. S ohledem na zjištěné skutkové okolnosti tak bylo nadevší pochybnost prokázáno, že právě žalobce byl tou osobou řidiče, která předmětné vozidlo v rozhodném okamžiku řídila, což svědčí o jeho dalším chování bezprostředně po zastavení kontrolovaného vozidla. Za daného stavu by bylo neúčelné a nadbytečné provádět žalobcem navrhované důkazy výslechem dalších osob, jež byly ze strany policejního orgánu vytěženy v rámci prověřování posuzovaného případu, když správní orgán I. stupně provedl takové důkazy, jež byly potřebné pro zjištění stavu věci tak, jak bylo výše popsáno. Žalovaný rozvedl právní úpravu posuzovaného jednání a zabýval se skutkovou podstatou přestupku podle § 125c odst. 1 písm. d) ve spojení s § 5 odst. 1 písm. f) zákona o silničním provozu, které žalovaný citoval, přičemž zvláštním předpisem je zákon č. 379/2005 Sb., o opatřeních k ochraně před škodami působenými tabákovými výrobky, alkoholem a jinými návykovými látkami, konkrétně § 16. Ze spisu vyplynulo, že žalobce byl kvalifikovaně vyzván k tomu, aby se podrobil vyšetření na přítomnost alkoholu, přičemž tomuto vyšetření se odmítl podrobit. Svou argumentaci stavěl na tvrzení, že v okamžiku výzvy k podrobení se vyšetření na přítomnost alkoholu nebyl řidičem, čímž nepřímě zpochybňuje naplnění podmínky, totiž že přestupek byl spáchán v provozu na pozemních komunikacích. Žalovaný zdůraznil účel § 125c odst. 1 písm. d) zákona o silničním provozu, a to potřebu zajistit spolupráci účastníka provozu na pozemních komunikacích s kontrolními či správními orgány, a to bez ohledu na to, zda se v okamžiku výzvy jedná o účastníka

přímého, tj. řidiče před výzvou bezprostředně řídícího motorového vozidla. Žalovaný odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 2. 2011, č. j. 2 As 1/2011 - 60, který se zabýval otázkou účastníka silničního provozu ve vztahu k řidiči, který měl účast na dopravní nehodě, ze které ujel. Otázka, zda byl v danou chvíli kontrolovaný řidičem vozidla, nezbavuje policejní orgány oprávnění učinit výzvu podle § 5 odst. 1 písm. f) zákona o silničním provozu. Musí zde však existovat na první pohled zjevná souvislost mezi důvodem k učinění výzvy a účastí vyzývané osoby v provozu na pozemních komunikacích jakožto řidiče, což v posuzovaném případě bezpochyby bylo. Tato souvislost je v daném případě dána především svědectvím zakročujících policistů a vůbec ze všech zjištění daných skutkovými okolnostmi posuzovaného případu. Samotná skutečnost, že žalobce se v okamžiku bezprostředně před výzvou nacházel mimo vozidlo s tvrzením, že vozidlo neřídil, ho ještě bez dalšího pak odpovědnosti za předmětný přestupek nezbavuje. Žalovaný odkázal i na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 10. 2007, sp. zn. 1 As 33/2007, podle kterého účelem zákona není trestat řízení motorového vozidla po požití alkoholu, ale zajistit potřebnou spolupráci podezřelého se správními orgány, resp. trestat odmítnutí takové spolupráce, která je nutná pro řádné vyšetření případného jiného přestupku na úseku ochrany před alkoholismem a jinými toxikomaniemi. K namítaným vadám řízení žalovaný vyzdvihl, že důvodem zrušení předchozího prvostupňového rozhodnutí ze dne 4. 7. 2012 bylo nesprávné právní posouzení dílčího skutkového jednání žalobce a na něj vázaného odůvodnění sankce. Šlo jen o zúžení porušení konkrétního jednání (povinností) naplňujícího skutkovou podstatu přestupku dle § 125c odst. 1 písm. d) zákona o silničním provozu, tedy vypuštění § 5 odst. 1 písm. g) zákona o silničním provozu a ponechání § 5 odst. 1 písm. f) citovaného zákona. Vzhledem k uvedenému, kdy po vrácení věci správnímu orgánu I. stupně tento již další dokazování neprováděl a neshromažďoval další podklady pro vydání rozhodnutí, bylo na správním orgánu prvního stupně vydání rozhodnutí, bez nutnosti nařizovat nové ústní jednání, jak namítal žalobce. Podle žalovaného prvostupňový správní orgán dostatečně zjistil skutkový stav věci, o němž není pochyb, a tudíž nařizování dalšího ústního jednání by tak bylo neúčelné a i dalším průtahem v dotčeném řízení. Napadeným rozhodnutím došlo pouze ke zmírnění právní kvalifikace žalobce v jeho prospěch, aniž by tím byla dotčená skutková podstata posuzovaného přestupku. Poskytnutí reálné možnosti vyjádřit se před vydáním rozhodnutí k podkladům rozhodnutí při ústním jednání je třeba přitom chápat jako možnost, která je dána účastníkovi správního řízení v jeho závěrečné fázi před vydáním rozhodnutí poté, co jsou shromážděny podklady pro rozhodnutí. Aplikace § 36 správního řádu by byla namístě v případě, pokud by byly po ústním jednání ještě shromažďovány další podklady pro rozhodnutí. Tomu tak v daném případě však nebylo. Žalovaný přitom odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 7. 2010, č. j. 5 As17/2010 – 111. Ze spisu lze seznat, že věc byla projednána v souladu s § 74 odst. 1 věty první zákona o přestupcích ve spojení s § 49 odst. 1 správního řádu a ústní jednání bylo nařizováno na den 22. 5. 2012, jehož se žalobce účastnil. Napadené rozhodnutí bylo vydáno až po tomto jednání. S odůvodněním sankce se žalovaný ztotožnil a ke zpochybňované míře zavinění dodal, že jednání žalobce evidentně směřovalo k nesplnění povinnosti dané mu zákonem, a to distancování se od řízení vozidla a vyhnutí se silniční kontrole, potažmo pak nechotě podrobit se vyšetření ke zjištění, zda není ovlivněn

alkoholem. Žalobcovo samotné počínání, tedy způsob jeho jízdy, kdy se snažil policejní hlídce ujet a následně po zastavení vozidla z místa utéct, tak jen usvědčuje jeho protiprávní jednání. Žalobcovu opakovanou argumentaci, že nebyl řidičem vozidla, žalovaný shledal jako lichou. Hodnocení závažnosti okolností polehčujících a přitěžujících žalovaný shledal za dostatečné a nesouhlasil s tím, že správní orgán I. stupně zcela pominul kritérium osoby pachatele. Naopak jmenovaný správní orgán uvedené vyhodnotil s ohledem na historii řidičské praxe žalobce, a to ve vazbě na jeho tresty vedené v evidenční kartě řidiče, vyhodnotil jeho bezúhonnost za období posledních tří let. Žalobcem namítané je k uvedenému podřadné, když samotný dopad ukládané sankce na povolání žalobce je až sekundárním důsledkem působení sankce. Samotný fakt, že žalobce v průběhu řízení uplatnil jako účastník řízení svá práva a v rámci svého procesního postavení se hájil způsobem v řízení uplatněným je jen jeho právem na obhajobu a není tak důvodem v tomto vyhledávat jakoukoliv polehčující okolnost, kterou žalobce ve svém odvolání vyžaduje. Žalovaný zdůraznil, že napadené rozhodnutí se výhradně dotýká skutkové podstaty přestupku dle § 125c odst. 1 písm. d) zákona o silničním provozu, doplněného jednáním podle § 5 odst. 1 písm. f) citovaného zákona, sankce byla zmírněna ve prospěch žalobce.

[21] Krajský soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

[22] K zániku odpovědnosti za přestupek podle § 20 odst. 1 zákona o přestupcích nedošlo, neboť přestupek byl spáchán 18. 3. 2012 a napadené rozhodnutí žalovaného nabylo právní moci dne 10. 1. 2013.

[23] Dále soud konstatuje, že skutková podstata přestupku podle účinné právní úpravy existuje i ke dni vydání rozsudku [§ 125c odst. 1 písm. d) zákona č. 361/2000 Sb.], a to včetně shodné právní úpravy sankce, proto posuzoval souzenou věc podle hmotněprávní úpravy účinné v době spáchání přestupku v souladu s § 7 odst. 1 zákona o přestupcích.

[24] Podle § 125c odst. 1 písm. d) zákona č. 361/2000 Sb., správní řád, ve znění účinném ke dni spáchání přestupku i vydání napadeného rozhodnutí, *fyzická osoba se dopustí přestupku tím, že v provozu na pozemních komunikacích se přes výzvu podle § 5 odst. 1 písm. f) a g) odmítne podrobit vyšetření, zda při řízení vozidla nebo jízdě na zvířeti nebyla ovlivněna alkoholem nebo jinou návykovou látkou, ačkoliv takové vyšetření není spojeno s nebezpečím pro její zdraví.*

[25] Nejdříve žalobce namítal, že zjištěný skutkový stav neměl oporu ve spise. Tuto námitku shledal soud jako nedůvodnou. V této otázce se soud ztotožňuje s napadenými rozhodnutími. Ze svědeckých výpovědí policistů jasně vyplynul skutkový stav, který vzal správní orgán za základ svého rozhodnutí. Z podaných svědeckých výpovědí neplynou žádné pochybnosti o tom, jak události proběhly, navíc obsah těchto výpovědí zcela koresponduje s ostatními důkazy a podklady rozhodnutí. Shodně se správními orgány soud zdůrazňuje, že klíčovou otázkou v souzené věci je odmítnutí součinnosti Policii ČR po výzvě policistů k podrobení se dechové zkoušce.

[26] Nedůvodná je námitka žalobce, že nebyl řidičem a nebyl tak povinen se podrobit dechové zkoušce. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 3. 2012, čj. 2 As 130/2011 – 63 (všechna citovaná rozhodnutí jsou dostupná na www.nssoud.cz), *oprávněný dle § 5 odst. 1 písm. f) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, může osobu vyzvat, aby se podrobila vyšetření vedoucímu ke zjištění, zda není ovlivněna alkoholem, jen tehdy, pokud se tato osoba přímým způsobem účastní provozu na pozemních komunikacích. Takovou osobou již není ten, kdo se po odstavení motorového vozidla již hodinu věnuje jiné činnosti, pokud tato činnost není zakázána a nemá přímou souvislost s provozem na pozemních komunikacích.* O takovou situaci však v souzené věci vůbec nešlo, naopak bylo jednoznačně prokázáno svědeckými výpověďmi policistů, že žalobce před jejich zraky vystoupil z místa řidiče sledovaného vozidla a byl poznán jedním z policistů a oběma pak identifikován na základě osobních dokladů jako žalobce. Protože ve vozidle byly pouze dvě osoby, jak dosvědčili policisté, kteří se museli za účelem pomoci a vytažení svědka M. Š. do vozidla vpravit, žádná třetí osoba se ve vozidle nenacházela. Ostatně, žalobce své tvrzení o možnosti přítomnosti třetí osoby nijak nespecifikuje ani neuvedl, že by mohl někdo potvrdit jeho přítomnost ve vozidle, že do něj nastoupil a kde apod., byť bez uvedení konkrétního jména. Navíc tuto námitku vznášel poprvé až při ústním jednání 22. 5. 2012, což věrohodnost tohoto tvrzení v návaznosti na vodítko k posouzení věrohodnosti, tj. oznámení přestupku a úřední záznamy, snižuje.

[27] Svědek M. Š. uvedl ve své výpovědi, že byl opilý a nic si nepamatuje, čímž fakticky popřel a také znevěrohodnil svou výpověď o tom, že ho brali jako stopaře a byli ve vozidle dva. Tvrzení o opilosti zcela odpovídá výpovědi policistů i shodnému tvrzení tohoto svědka a policistů, že svědka M. Š. přibližně v době spáchání přestupku žalobcem vytahovali policisté z vozidla ven, protože se z něj sám nemohl dostat a bylo možné se z něj dostat ven jen dveřmi řidiče. Vozidlo v úpravě *off road* mělo instalované rámy a záchranné sítě, tím spíše tvrzení žalobce o tom, že ve vozidle mohly být další osoby, které z něj unikly, než policisté svědka vytahovali, nemůže vůbec uspět a vzbudit jakoukoliv pochybnost.

[28] Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 5. 2012, č. j. 7 As 151/2011 – 77, *k orientačnímu vyšetření, které představuje pouze nepatrné omezení svobody pohybu řidiče, např. zastavení vozidla na velmi krátkou dobu a provedení jednoduchého testu přítomnosti alkoholu nebo jiné návykové látky zejména standardizovaným testovacím přístrojem, bez jakéhokoli zásahu do tělesné integrity řidiče, není potřeba žádné důvodné domněnky.* Přesto zde v souzené věci důvod k orientačnímu vyšetření byl, neboť jak před zahájením správního řízení potvrdily osoby navržené žalobcem k výsledku (při podání vysvětlení v souladu s § 61 zákona č. 273/2008 Sb., o Policii ČR), vozidlo žalobce jezdilo velkou rychlostí po místních komunikacích, i v korytě řeky, přičemž tam jezdily na silnici děti na kole, po oznámení vozidlo ujíždělo policejnímu vozidlu se zapnutým výstražným světlem.

[29] Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 9. 2007, č. j. 4 As 19/2007 - 114, pak Nejvyšší správní soud ve vztahu k osobě policisty a věrohodnosti jeho výpovědi uvedl, „že nemá důvodu pochybovat o pravdivosti jeho

tvrzení, neboť na rozdíl od stěžovatele neměl policista na věci a jejím výsledku jakýkoli zájem, vykonával jen svoji služební povinnost při níž je vázán závazkem, aby případný zásah do práv a svobod osob, jimž by v souvislosti s jeho činností mohla vzniknout újma, nepřekročil míru nezbytnou k dosažení účelu sledovaného služebním zákrokem nebo úkonem; nebyl zjištěn žádný důvod, pro který by policista v této věci uvedené zásady překročil“.

[30] Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 6. 2011, čj. 7 As 83/2010-63, *policistu lze považovat za nestranného svědka, není-li žádným způsobem motivován, ať již negativně či pozitivně, aby jeho svědectví vedlo k určitému výsledku řízení, v němž má podat svědectví.* V souzené věci žádný motiv ani důvod nezaujatosti policistů žalobce nezmínil. Takovým argumentem není ani tvrzení, že policistu nelze považovat za nestranného svědka, protože byl aktérem v dané věci. Takový argument by byl relevantní tehdy, pokud by policisté věc vyšetřili a současně ve věci rozhodovali a ukládali sankci, jak o tom hovoří tuzemská i zahraniční judikatura (např. v rozsudku Vrchního soudu v Praze ze dne 28. 11. 1997, sp. zn. 5 A 27/1995, SJS č. 700/2000, dostupné na žádost podle zákona č. 106/1999 Sb. a později citované v další judikatuře dostupné na www.nssoud.cz, nebo např. francouzská Státní rada v rozhodnutí č. 2013-331 QPC ze dne 5. 7. 2013 - sankce u správního úřadu ukládaly stejné osoby, které věc šetřily, dostupné na <http://www.conseil-etat.fr>).

[31] K věrohodnosti vyjádření policistů soud odkazuje na to, že Nejvyšší správní soud zcela setrvale k tomu judikuje, že zásadně se výpovědi policistů považují za věrohodné, pokud neexistuje konkrétní důvod k opačnému posouzení - srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 5. 2012, č. j. 8 As 100/2011 – 70, podle kterého *pokud policisté mohou zjistit spáchání přestupku proti bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích (§ 22 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění účinném do 31. 7. 2011) již na základě prostého kontrolního zjištění (např. nedostatky povinné výbavy), příp. přestupek obvykle nelze prokázat jinak (např. nedání znamení o změně směru jízdy odbočujícím automobilem), svědecké výpovědi policistů zpravidla postačí k prokázání těchto přestupků. Uvedené by neplatilo zejména v případě, že by v průběhu správního řízení vyšla najevo skutečnost, která by založila důvod pochybovat o jejich nestrannosti;* v jiných případech Nejvyšší správní soud upozornil, že ne každý nestandardní postup či poklesek vůči profesionálním standardům výkonu policejního povolání zakládá pochybnosti o nepodjatosti policisty – srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 3. 2013, č. j. 9 As 139/2012 - 30. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 5. 2013, č. j. 6 As 22/2013 - 27, správní orgán rozhodně nevystačí s tím, že by bez bližšího zkoumání jednu či druhou „stranu“ označil za nevěrohodnou již z povahy věci. Dále srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 7. 2006, č. j. 6 As 47/2005 - 84, ze dne 22. 10. 2008, č. j. 1 As 64/2008 - 42, a ze dne 21. 9. 2011, č. j. 2 As 52/2011 - 47, stejně jako výše citovaný rozsudek č. j. 4 As 19/2007 - 114). Uvedené právní názory je vždy třeba aplikovat na konkrétně zjištěný skutkový stav v každé jednotlivé rozhodované věci. V souzené věci se soud ztotožňuje s hodnocením výpovědí a osob policistů tak, jak ji provedly správní

orgány, neboť v kontextu zjištěného skutkového stavu nebylo ani možné dospět k jinému závěru.

[32] Soud se ztotožňuje s právním závěrem žalovaného i správního orgánu I. stupně v tom, že by bylo nadbytečné a neefektivní provádět důkazy výsledky navržených svědků, protože již z předběžné informace před započítím správního řízení vyplynulo, že žádná z osob předběžně vyslechnutá nemůže ve věci poskytnout relevantní výpověď, žádná z těchto osob nepoznala žalobce jako řidiče vozidla a neviděla, kdo vozidlo řídí. Ostatně ani sám žalobce neuvedl ani v žalobě či replice a ani ve správním řízení, co konkrétně by měly ony svědecké výpovědi prokázat. Postup správního orgánu prvního stupně, který odmítl provést výslech navržených svědků, je tak zcela v pořádku, neboť správní orgán není povinen provést všechny navržené důkazy; *„důkaz provede jen tehdy, pokud by mohl přispět k objasnění věci. Ačkoli tedy provedení důkazu nebrání ani ... přátelský vztah svědků k žalobci, je na místě odmítnout výslech svědků, kteří o věci nemají bezprostřední informace.“* (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 1. 2009, č. j. 1 As 96/2008 – 115, publikovaný pod č. 1856/2009 Sb. NSS).

[33] Soud dává zapravdu žalobci v tom, že úkony provedené před zahájením správního řízení nelze použít jako důkaz (tzv. „góly před zahájením hry neplatí“). To také uvedl žalovaný ve svém rozhodnutí a vytkl správnímu orgánu I. stupně, že úřední záznamy provedl jako důkaz. Tato nezákonnost však neměla vliv na zákonnost napadených rozhodnutí, protože skutkový a právní závěr učinily správní orgány ze svědeckých výpovědí, jejichž výpovědní schopnost a věrohodnost pak toliko porovnaly s podkladovými úkony před zahájením řízení. Z konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu vyplývá, že úřední záznam o podání vysvětlení poskytuje správnímu orgánu pouze předběžnou informaci o výpovědi možného budoucího svědka a nelze jej považovat za důkazní prostředek. K dokazování průběhu událostí popsanych v úředním záznamu slouží svědecká výpověď osoby, která vysvětlení podala, nikoli tento záznam (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 1. 2009, č. j. 1 As 96/2008 - 115, č. 1856/2009 Sb. NSS). K otázce použitelnosti úředních záznamů o podání vysvětlení v přestupkovém řízení se vyjádřil Nejvyšší správní soud i v rozsudku ze dne 9. 9. 2010, č. j. 1 As 34/2010 – 73, publikovaném pod č. 2208/2011 Sb. NSS. Uvedl, že *význam úředního záznamu o podaném vysvětlení dle § 61 zákona o Policii spočívá v přestupkovém řízení v tom, že na jeho základě si může správní orgán předběžně vyhodnotit význam případné svědecké výpovědi dané osoby z hlediska skutečností, které je třeba v konkrétním řízení o přestupku prokazovat. Při samotném výslechu svědka (obviněného) však nesmí být úřední záznam o podaném vysvětlení čten namísto výpovědi svědka (obviněného), slouží pouze jako informační zdroj pro formulaci otázek kladených správním orgánem svědkovi směřujících k podrobnému objasnění skutečností obsažených v úředním záznamu. Na podkladě odpovědí na tyto otázky pak může být posouzena věrohodnost jeho výpovědi. V případě rozporů mezi výpovědí a obsahem úředního záznamu však na to může být daná osoba výslovně dotázána. V přestupkovém řízení totiž není třeba dovést zákaz použití úředních záznamů o podaném vysvětlení tak daleko jako v řízení trestním..., a to zejména s ohledem na menší formálnost přestupkového řízení a na obecně významnější roli úředních*

záznamů o podání vysvětlení v iniciaci tohoto typu řízení. Z uvedeného plyne, že úřední záznam lze užít pro potřeby volby strategie dokazování (nikoliv tedy jako samotného důkazu) a lze jeho srovnáním se svědeckou výpovědí svědka hodnotit i otázku věrohodnosti jeho výpovědi. To ostatně správní orgány učinily, když v napadených rozhodnutích opírají svůj závěr o věrohodnosti výpovědí svědků mimo jiné i o to, že se jejich výpovědi v podstatných náležitostech shodují s úředními záznamy o podání vysvětlení svědky navrženými k výpovědi žalobcem. Uvedené odpovídá i na nedůvodnou námitku žalobce, že policisté byli vyslýcháni jako svědci.

[34] Za situace, kdy ve správním řízení nevyšly najevo žádné okolnosti, které by zpochybňovaly věrohodnost výpovědí jediných svědků přítomných u spáchání přestupku, nemá soud za to, že by otázka viny žalobce nebyla postavena najisto. Skutkový stav byl zjištěn v nezbytném rozsahu a o průběhu posuzovaného skutku nevystaly žádné rozumné pochybnosti, které by aktivovaly povinnost správního orgánu postupovat podle zásady *in dubio pro reo*. Trestní judikatura zdůrazňuje, že použití této zásady přichází v úvahu pouze tehdy, jestliže pochybnosti, které v řízení vznikly o nějaké skutkové otázce, trvají i po provedení a zhodnocení všech dostupných důkazů. K uplatnění této zásady je tedy možné přistoupit teprve za situace, kdy není možné se jednoznačně přiklonit k žádné skupině odporujících si důkazů. K tomu srov. rozhodnutí Nejvyššího soudu ze dne 18. 1. 1968, sp. zn. 2 Tz 22/67, publikované pod č. 22/1968 Sb. NS, a ze dne 28. 1. 1971, sp. zn. 3 Tz 127/70, publikované pod č. 37/1971 Sb. NS. Použití zásady *in dubio pro reo* tedy v posuzovaném případě nebylo na místě, neboť správní orgány jednoznačně vycházely z navzájem se podporujících důkazů, osvědčujících, že se skutek skutečně stal způsobem popsáním ve výroku rozhodnutí.

[35] Namítané zkrácení práv žalobce soud v projednávané věci nezjistil, naopak, žalobce se podle obsahu protokolu dne 22. 5. 2012 účastnil projednání přestupku, vypovídal ve věci, byl přítomen výslechu svědků, kladl jim otázky a byl poučen podle § 73 odst. 2 zákona o přestupcích a § 38 odst. 1 a 4 a § 33 správního řádu. V oznámení o zahájení řízení a předvolání byl žalobce poučen podle § 74 odst. 1 zákona o přestupcích a souvisejících ustanoveních (§ 60 a § 62 správního řádu) a shora uvedených ustanovení. Je pravda, že žalobce nebyl podle obsahu protokolu a dalších předcházejících písemností poučen podle § 36 odst. 3 správního řádu o tom, že před vydáním rozhodnutí se může ve věci vyjádřit se k podkladům rozhodnutí, avšak fakticky tuto možnost měl a po výslechu tří svědků již žádné další podklady rozhodnutí nebyly opatřeny (krom technického průkazu a osvědčení o něm, které dodal sám žalobce, jak přislíbil při jednání). Tato dílčí nezákonnost v poučovací povinnosti, resp. její případné naplnění, ale nezaznamenání do protokolu, nemá vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí a jemu předcházejícího řízení, neboť fakticky žalobce byl přítomen výslechu svědků, kladl jim otázky a protokol o výpovědi M. Š. podle obsahu tohoto protokolu ve stejnopise i převzal. Nebylo v souladu s principy dobré správy to, že správní orgán I. stupně při projednání přestupku dle protokolu přislíbil žalobci, že bude o dalším postupu vyrozuměn, z čehož by mohl žalobce nabýt očekávání, že shromažďování podkladů rozhodnutí, příp. dokazování, by mohlo pokračovat. Avšak po projednání přestupku s ohledem na výše uvedené, kdy skutkový stav byl postaven najisto, což muselo být zjevné ze všech tří svědeckých

výpovědi i žalobci, stejně jako s ohledem na vyjádření žalobce a to, že neměl žádné další dotazy, vyjádření ani návrhy, nevyplynula žádná potřeba dále v řízení jakkoli pokračovat.

[36] Námitka žalobce, že správní orgán I. stupně pochybil, když vydal po zrušení rozhodnutí o přestupku bez nařízení jednání, je neopodstatněná. Podle § 49 odst. 1 správního řádu *ústní jednání správní orgán nařídí v případech, kdy to stanoví zákon, a dále tehdy, jestliže je to ke splnění účelu řízení a uplatnění práv účastníků nezbytné*. Zákon nestanoví, že po zrušení rozhodnutí správního orgánu I. stupně podle § 90 odst. 1 písm. b) správního řádu, je správní orgán I. stupně povinen nařídit jednání a platí citovaná úprava § 49 odst. 1 správního řádu. V souzené věci bylo třeba změnit odůvodnění sankce, žádné další dokazování správní orgán I. stupně neprováděl a žádné další podklady rozhodnutí neshromažďoval. Proto je požadavek žalobce na nařízení dalšího jednání zcela nedůvodný. Ostatně sám žalobce netvrdí, z jakého důvodu by mělo být jednání nařízeno a co by mělo být jeho předmětem. Rovněž související námitka žalobce, že není jasné, zda proběhlo ústní jednání či nikoliv, se míjí s obsahem správního spisu a výše uvedenou citací z protokolů.

[37] Námitka žalobce o nezákonnosti spočívající v tom, že po zrušení prvního rozhodnutí o přestupku měla být pouze znovu odůvodněna sankce, avšak rozhodnutím žalovaného ze dne 17. 9. 2012 došlo i k vypuštění odkazu na § 5 odst. 1 písm. g) zákona o silničním provozu, je lichá. V nynějším soudním řízení správním soud přezkouvává pouze rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 1. 2013 a jemu předcházející rozhodnutí o přestupku ze dne 18. 3. 2012, která tvoří jeden celek. Takto podal žalobce i žalobu a rozsahem žalobních námitek, které se vztahují na napadená rozhodnutí, je soud vázán. Podle § 75 odst. 2 s. ř. s. *soud přezkouvá v mezích žalobních bodů napadené výroky rozhodnutí. Byl-li závazným podkladem přezkouvávaného rozhodnutí jiný úkon správního orgánu, přezkouvá soud k žalobní námitce také jeho zákonnost, není-li jím sám vázán a neumožňuje-li tento zákon žalobci napadnout takový úkon samostatnou žalobou ve správním soudnictví*. Z rozhodnutí žalovaného se podává, že od vyslovení viny za porušení § 5 odst. 1 písm. g) zákona o silničním provozu správní orgány v napadeném rozhodnutí upustily a původně uložené sankce zmírnily (pokutu 45.000 Kč a zákaz řízení motorových vozidel v délce 24 měsíců).

[38] Soud neshledal jako důvodnou ani námitku vadného vyhodnocení závažnosti přestupku, absence náležitého odůvodnění sankce, uložení sankce v nepřiměřené výši a nezohlednění všech zákonných kritérií. K vyhodnocení závažnosti přestupku je nutno konstatovat, že přestupkové řízení spočívá v tom, že na základě zjištěného skutkového stavu tento stav subsumuje správní orgán pod vybranou právní normu, což žalovaný i správní orgán provedly v napadených rozhodnutích správně. Pokud měl na mysli žalobce „závažností přestupku“ jeho materiální stránku, správní orgán vyhodnotil protiprávní jednání žalobce jako závažné porušení pravidel silničního provozu a popsal celé jednání žalobce a spáchání přestupku konáním, nikoli opomenutím, s přímým úmyslem, zesíleným pasivním odporem – odmítáním spolupráce, ujížděním policejní hlídce s následným útekem a zastavením až na výzvu Policie; odmítnutím dechové zkoušky o ovlivnění

alkoholem žalobce zcela zmařil toto zjištění a správní orgán I. stupně přihlédl k ohrožení zákonem chráněného zájmu na bezpečném provozu na pozemních komunikacích. Z takového popisu, aprobovaného žalovaným, je zjevné, že správní orgány se závažnosti přestupku zabývaly zcela dostatečně a z uvedeného se jasně podává naplnění společenské škodlivosti jednání žalobce a materiálního znaku přestupku. Podle aplikované právní normy o vině vybraly správní orgány příslušnou právní normu o sankci: podle § 125c odst. 4 písm. a) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění účinném ke dni spáchání přestupku, *za přestupek se uloží pokuta od 25 000 Kč do 50 000 Kč, jde-li o přestupek podle odstavce 1 písm. c), d), e) bodů 1 a 5, a písm. h).* Podle § 125c odst. 5 téhož zákona *za přestupek podle odstavce 1 písm. c), d), e) bodů 1 a 5, a písm. h) se uloží zákaz činnosti od jednoho roku do dvou let.*

[39] K námitkám týkajícím se sankce soud konstatuje, že podle § 125c odst. 8 zákona č. 361/2000 Sb. *od uložení sankce podle odstavců 4 až 7, s výjimkou odstavce 6 písm. a), nelze v rozhodnutí o přestupku upustit.* Proto soud musí odmítnout s odkazem na § 125c odst. 8 zákona o silničním provozu ve spojení s § 78 odst. 2 s. ř. s. možnost upuštění od sankce. Podle § 78 odst. 2 s. ř. s. *rozhoduje-li soud o žalobě proti rozhodnutí, jímž správní orgán uložil trest za správní delikt, může soud, nejsou-li důvody pro zrušení rozhodnutí podle odstavce 1, ale trest byl uložen ve zjevně nepřiměřené výši, upustit od něj nebo jej snížit v mezích zákonem dovolených, lze-li takové rozhodnutí učinit na základě skutkového stavu, z něhož vyšel správní orgán, a který soud případně vlastním dokazováním v nikoli zásadních směrech doplnil, a navrhl-li takový postup žalobce v žalobě.* V souzené věci jde právě o případ, kdy není splněna ta podmínka moderace, že od trestu lze upustit. Ust. § 125c odst. 8 zákona o silničním provozu upuštění od trestu neumožňuje. Přitom návrh na moderaci může být uplatněn i po uplynutí lhůty k podání žaloby, vychází-li z žalobního bodu vzneseného v této lhůtě (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 11. 2005, čj. 1 As 30/2004- 82).

[40] Optikou právního názoru rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 6. 2008, čj. 6 As 48/2007 – 58, kdy nebylo možno v této věci trest snížit, protože byl uložen na samé spodní hranici, by trest jinak snížen být mohl. V projednávané věci soud dospěl k závěru, že k moderačnímu právu nepřistoupí, a to z následujících důvodů. Za prvé se soud ztotožnil s tím, že protiprávní jednání žalobce bylo natolik závažné, že odůvodňuje uložení trestu blízkého se horní hranici zákonné sazby; v podrobnostech soud odkazuje na shora uvedenou argumentaci a citovanou úvahu správních orgánů a popis škodlivosti jednání žalobce. Za druhé, v souladu s judikaturou citovanou v této části rozsudku o sankci a vytvořenou soudní praxí, soudy přistupují k moderaci jen výjimečně, jelikož jsou vázány principem subsidiarity, tj. minimalizace zásahů do provádění výkonné moci, spojeným s kasačním principem soudního řízení správního, který vymezuje charakter přezkumu správních rozhodnutí. Bylo by v rozporu s principem dělby moci aktivizovat ještě nad obvyklou míru takové zásahy, tím spíše, že podle § 78 odst. 1 s. ř. s. soud zásadně správní uvážení nepřezkoumává, nepřekročilo-li své meze či nebylo zneužito. V daném případě tomu tak nebylo, tudíž důvod k zásahu soud neshledal. Uložení sankce bylo

náležitě zdůvodněno podle § 12 odst. 1 zákona o přestupcích a byla zohledněna všechna zákonná kritéria, tj. závažnost přestupku, způsob jeho spáchání a jeho následky, okolnosti, za nichž byl spáchán, míra zavinění, pohnutky a osoba pachatele. Profese automechanika sice napovídá o potřebě řidičského oprávnění, ale není bezpodmínečnou nutností jejího výkonu (srov. rozsudek nejvyššího správního soudu ze dne 19. 6. 2009, č. j. 5 As 46/2008 – 50).

[41] Uložený trest byl v souzené věci s ohledem na všechny zjištěné okolnosti přiměřený. V rozsudku ze dne 30. 9. 2010, č. j. 7 As 71/2010 – 97, publ. pod č. 2209/2011 Sb. NSS, Nejvyšší správní soud uvedl, *„že ukládání trestu je založeno na dvou základních principech – principu zákonnosti trestu a individualizace trestu. Soud v rámci moderačního práva zkoumá, zda nedošlo k excesu při individualizaci trestu, tedy zda a jak bylo přihlédnuto ke všem specifickým konkrétního případu a zda byl v rámci zákonné trestní sankce vybrán pro pachatele takový druh trestu a v té výměře, která splní účel trestu a není zjevně nepřiměřená.“* V rozsudku ze dne 30. 6. 2008, č. j. 4 As 37/2007 – 119, www.nssoud.cz, pak Nejvyšší správní soud vyslovil, že *„hlavním kritériem při určování přiměřené výše pokuty není primárně skutková podstata deliktu, nýbrž intenzita skutkových okolností, s jakou došlo k porušení právem chráněných hodnot a zájmů v konkrétním případě.“*

[42] Namítanou nepřezkoumatelnost soud v napadeném rozhodnutí jakožto celku s rozhodnutím správního orgánu I. stupně neshledal, neboť ke všem námitkám žalobce se žalovaný vyjádřil, napadené rozhodnutí obsahuje úplnou argumentaci a všechny potřebné náležitosti.

[43] K obecně formulovaným námitkám žalobce soud konstatuje, že podle setrvalé judikatury jsou jak správní orgány, tak soudy povinny vypořádat se s konkrétními námitkami, s námitkami konkrétního porušení právních předpisů, nesprávného výpočtu, konkrétních důvodů nesprávného zjištění skutkového stavu (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 6. 2008, č. j. 8 As 13/2007 - 100, nebo ze dne 13. 4. 2004, č. j. 3 Azs 18/2004 - 37).

[44] Podle § 78 odst. 1 věty druhé s. ř. s. *pro nezákonnost zruší soud napadené rozhodnutí i tehdy, zjistí-li, že správní orgán překročil zákonem stanovené meze správního uvážení nebo jej zneužil.* Jinými slovy, správní uvážení soud nepřezkoumává, pokud nezjistí vybočení z jeho mezí či jeho zneužití, libovůli. Správní orgány svůj postup řádně a vyčerpávajícím způsobem v souzené věci odůvodnily, své úvahy dostatečně popsaly a soud shledal, že byly i v souladu se zásadami správního řízení, přijaté závěry pak byly přiměřené. Mezemi správního uvážení jsou především právní řád samotný, pravomoc a působnost správních orgánů, principy správního řízení, veřejný zájem, účel a cíl správního řízení (srov. Soňa Skulová: *Správní uvážení. Základní charakteristika a souvislosti pojmu.* Masarykova univerzita Brno, 2004). Správní orgány tak správní uvážení (o zvolení procesních úkonů, včetně volby důkazů, jejich vyhodnocení i metod právní interpretace) použily v souladu se zákonem, včetně zásad správního řízení i obecně uznávaných právních zásad, včetně ústavních a těch, které vyplývají z právní teorie i evropského a mezinárodního práva.

[45] Vzhledem k výše uvedenému soud žalobu zamítl jako nedůvodnou.

[46] Soud nepřiznal náhradu nákladů řízení úspěšnému žalovanému, protože žádné náklady řízení neúčtoval a soud žádné ze spisu nezjistil a žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení, protože v něm nebyl úspěšný (§ 60 odst. 1 s. ř. s.).

P o u č e n í :

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Olomouci dne 17. 9. 2014

Za správnost vyhotovení:
Markéta Chrudinová

JUDr. Martina Radkova v. r.
samosoudkyně